

lig og uhæderlig Anvendelse, en saadan Anvendelse til Lettelse for Godsejere og Proprietærer, der i Virkeligheden trænge langt mindre til Skattelettelse, end maaske mange af os gøre. Det maa ærede Medlemmer ikke være blinde for, at naar denne Skat, Indkomstskatten, træder ud i Livet paa den Maade, hvorom der her er Tale, vil den blive ledsaget af en Uvillie, der vil gøre det vanskeligere i Fremtiden at forhøje den, og anvende Forhøjelsen til et bedre Formaal. Paa den anden Side er man jo nu i Proprietær- og Godsejerkredse overordentlig begejstret for Indkomstskatten, og det er ganske naturligt, eftersom den kommer ledsaget af den Lettelse i de gamle Skatter, som man faar, men naar man lærer Idealet at kende i det praktiske Liv, vil Begejstringen svinde, og de Proprietærer og Godsejere, der saa faa Del i Indkomstskatten paa en saadan Maade, at de faa en ny Skat, men ikke faa en vældig Skattelettelse ved Siden af, ville være meget betænkelige ved i Fremtiden at skulle forhøje den til anden Anvendelse, naar de have lært Skatten at kende; herfor maa man heller ikke lukke Øjnene. Til den ene Side træder Indkomstskatten ud i Livet med forøget Uvillie, fordi man ikke vil have den anvendt til fornuftige Statsformaal, paa den anden Side træder den let og glat ud i Livet, fordi man straks faar en langt større Skattelettelse; men lærer man den først at kende, staar den ikke længere som Idealet, men som den ny Skat, som den jo er, og saa vil dens Forhøjelse sikkert støde paa store Vanskeligheder, ogsaa fra de besiddende Landbokredses Side, som nu ere saa glade ved den. Vi foreslaa derfor Indkomstskatten for dens væsentligste Del anvendt til en Toldreform, til en Skattereform, der kommer alle til gode, at denne Indkomstskat, der rammer alle, for saa vidt de overhovedet have en Indtægt, som man kan være bekendt at tage Skat af, ogsaa anvendes saaledes, at den kommer alle til gode. Og vi ere der i nøjeste Overensstemmelse med Venstres Fortid. Vort Ændringsforslag under Nr. 1 til § 1 falder nøje i Traad med Venstres Program baade af 1872 og 1895; og med Venstres Stilling i Toldkommissionen. Jeg kan ikke se andet, end at det, naar Venstre nu gaar med til at anvende Indkomstskatten til Hartkornsafskrivning, er et Programbrud; thi Venstres Program siger, at Indkomstskatten skal anvendes til en frisindet Toldreform. Hvis derfor Venstre vil være sin Fortid tro, forekommer det mig, at Ven-

stre maa stemme for dette Ændringsforslag, som er i Overensstemmelse med Venstres Fortid, og skaffe Indkomstskatten for dens væsentlige Del en anden Anvendelse end den, hvorom der her er Tale. Kun for saa vidt angaar Statstilskuddet til Kommunerne, gaa vi med til at anvende en Del af Indkomstskatten nemlig $\frac{1}{4}$; det vil slaa til til det Statstilskud, hvorom der her er Tale. — Formueskatten foreslaa vi derimod anvendt til Dækning af de i Henhold til „Lov om Ejendomsskyld“ § 1 bortfaldne direkte Skatter. Skulle vi afskrive alle de gamle direkte Skatter til Staten, skulle vi gennemføre en Skattereform, som væsentlig vil hjælpe de besiddende, lad saa de besiddende bære denne Reform, lad saa en Ejendomsskyld og en Formueskat være det bærende Grundlag for denne Skattereform, men ikke en Indkomstskat, som ogsaa rammer de besiddelsesløse. Thi dette er jo Tilfældet med Indkomstskatten; hvor god den end er, rammer den jo ogsaa de besiddelsesløse.

Vore Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag falde i 3 Grupper. Den første Gruppe er Ændringsforslagene Nr. 1, 5 og 7; det er dem, jeg her har omtalt; de vedrøre altsaa i første Linie Skatternes Anvendelse. Anvendelsen er Nr. 1, men dernæst mene vi ogsaa fra vor Side, at Skatten, som den nu foreligger, ikke er saa godt udarbejdet, saa vel formet, som den kunde være. For det første stille vi Forslag om, at disse ny Skatter, Formueskat og Indkomstskatten, blive udkrevne efter en Normalskala, som fastsættes paa de aarlige Finanslove. Vi tro, at dette vil være et betydeligt Fremskridt. Det er det Princip, som f. Eks. ligger til Grund for den københavnske Indkomstskattelov, og som skulde følges der, hvis denne Indkomstskat var fulgt med Tiden, saaledes at Indkomstskatten bruges som en fluktuerende Suppleringskat, bruges til at opkræve det, som hvert Aar er nødvendigt, og med den Procent, som hvert Aar er nødvendig. At den efterhaanden er bleven en fast stabil Skat, er imod Forudsætningen for den københavnske Indkomstskat. Det Princip, vi her foreslaa gennemført, er det samme, som findes i den engelske Skattelovgivning, hvor man paa de aarlige Budgetter fastsætter Taksterne baade for de direkte og indirekte Skatter. Dette vilde sikkert være et stort demokratisk Fremskridt; det vilde gøre Rigsdag og Regering meget betænkelige ved ny store Udgifter til daarlige udemokratiske Formaal.